בְּתוֹךְ הַנַּחַל

דִּבּוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלָאִים, מְעוֹרְרִים, מְעִירִים וּמְחַזְּקִים לַעֲבוֹדָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ, אֲשֶׁר **בְּתוֹךְ הַנַּחַל** נוֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה נִמְצָאִים, וּמִתּוֹךְ נַחַל קָדוֹשׁ זֶה נוֹבְעִים, לְהַחֲיוֹת נְפָשׁוֹת עַם יִשְׂרָאֵל הַצְּמֵאִים, שֶׁנִּשְׁמְעוּ עַל־יְדֵי הָאִי״שׁ אֲשֶׁר עַל הָעֵדָה, כְּבוֹד קְדֻשַּׁת מוֹרֵנוּ וְרַבֵּנוּ, עֲטֶרֶת רֹאשֵׁנוּ, חִיּוּת נַפְשֵׁנוּ, רֹאשׁ חֲבוּרָתֵנוּ חֲסִידֵי בְּרֶסְלֶב הָרַה״ג **רַבִּי יִצְחָק שְׁמוּאֵל אַהֲרֹן לֶעזֶער** שְׁלִיט״א

פרשת שופטים תשפ״ג

ליל שבת קדש

בליל שבת קודש פרשת שופטים תשפ״ג, דיבר מו״ר שליט״א דיבורים נוראים ונפלאים עפ״י דברי רביז״ל בליקו״מ ח״א סי׳ רפ״ו, והקשר לסעודת שלום זכר, לרגל הולדת נכד למו״ר שליט״א

פתח ואמר מו״ר שליט״א: שבת קודש **פרשת שופטים**, נמצאת תמיד בתוך חודש אלול, ובודאי מונח בתוך הפרשה לימוד בסיסי ועיקרי הקשור לימי אלול הקדושים, לימוד חי לעובדא ולמעשה, שנזכה למלאות את החודש הקדוש הזה בהרבה טוב נצחי, ולשלוח חזרה תיקונים לכל חדשי השנה שעברה עלינו.

כלל גדול בידינו **״הכל הולך אחר החיתום״**, ואפשר לומר זאת על התורה שבה נחתם חלק א׳ של ליקוטי מוהר״ן - תורה רפ״ו [אכן המובא שם הם שיחות שכתב ר׳ נתן אח״כ שזכר מרבינו, אך עכ״פ זוהי התורה האחרונה], שבה מגלה רבינו גילוי נורא שהוא לימוד נפלא לכל חיי האדם, עפ״י הפסוק הראשון של פרשתנו: **״שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֶּן לְךָ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ״**.

ומגלה רבינו בתורה זו, שיש ׳גן עדן׳, והם שתי בחינות: ׳גן׳ ו׳עדן׳; ׳גן׳ זה כל הילוכו של אדם בזה העולם, שהוא נמצא בתוך גן נפלא במשך ימי חייו, שזה סובב והולך על התורה הק׳, כדאיתא בזוה״ק (תיקונ״ז לח.): ג״ן זה ג״ן פרשיות התורה; ובנוסף לזה יש את ה׳עדן׳, שזה ׳עידונא דנחלא׳, היינו שאדם

זוכה לעדן בתוך הגן, זוכה להתעדן בתענוג אמיתי.

דוגמא מוחשית לעניין הזה היא משבת קודש, שאז אדם זוכה להרגיש ענין של 'עדן' בתוך ה'גן', כשזוכה לשמור שבת כהלכתה, מקיים את המצוות של שבת - אוכל את הסעודות יחד עם המשפחה, זוכה להתפלל את התפילות, לומד אילו לימודים, וזוכה להרגיש בשבת קודש העניין הזה של 'עדן', ועיקר התכלית שאדם יזכה לזה בכל ימי חייו.

ואומר רבינו, שלזכות לזה הגן עדן זה רק ע"י שזוכים לשערי הגן עדן, שעי"ז נכנסים אל תוך הגן עדן, ולזה זוכים ע"י החכמים והצדיקים - פוסקי הלכה, שהם אלו שמזכים לאדם בשערי הגן עדן.

כי באמת, לכל אחד ואחד יש את אלו שערי הגן עדן, רק מה? אלו השערים נטבעו בארץ, בחינת (איכה ב, ט) "טָבְעוּ בָאָרֶץ שְׁעָרֶיהָ", וכשאדם זוכה להתקרב אל הצדיק, ומקבל את הלימודים של הצדיק, בזה זוכה שיוצאים אלו השערים שנטבעו - והוא נכנס אל תוך הגן עדן שיש פה בזה העולם.

ורביז"ל מלביש כל זאת בפסוק הראשון של פרשתנו: "**שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֶּן לְךָ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ לִשְׁבָטֶיךָ**", 'שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים' אלו הצדיקים פוסקי הלכה, בחי' 'שופט ושוטר', ו'שופט' היינו משפטי התורה שדורש, 'תִּתֶּן לְךָ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ' - כשאתה תזכה להכניס זאת היטב בליבך, אזי תזכה לאלו השערים, שזהו "לִשְׁבָטֶיךָ" - "שבט" ראשי תבות טָ'בְעוּ בָ'אָרֶץ שְׁ'עָרֶיהָ (הינו השערים שנטבעו בארץ), וזהו: תתן לך בכל שעריך לשבטיך, כי השופטים ושוטרים מקימין השערים שנטבעו בארץ, וזהו "בְּכָל שְׁעָרֶיךָ - לִשְׁבָטֶיךָ", כי הם מקימין ומגלין השערים שנתעלמו, בחינת טבעו בארץ שעריה; הם מקימין אותם על ידי המשפט שלהם, דהינו למוד פוסקים.

הכלל, שאדם בזה העולם יכול לזכות לשערי הגן עדן ולהיכנס בתוכם, אך כל הבעיה היא שאלו

השערים הם טבועים, ומי שמגלה לאדם איך יזכה להוציא ולגאול את אלו השערים ולהיכנס בתוכם זה הצדיק, כשאדם זוכה להיות מקורב לצדיק בהתקרבות אמיתית, לקבל כל דבריו ולציית לו, סוף כל סוף יזכה לאלו השערים בשלימות, כי הצדיק יזכה אותו בגילויים כאלו שיראו לו היכן אלו השערים ואיך יוציא אותם מטביעתם.

מובא בתוספות משל, שפעם נאבד איזה דבר למישהו, ונפל לנהר, ומיד עברה בת מלך וגם לה נפל משהו לנהר, ותכף־ומיד קפצו המשרתות לחפש, ואמר אותו אדם "עכשיו גם את שלי ימצאו"...

זה ענין השערים הטבועים בארץ, שכשאדם זוכה להיות מקורב אל הצדיק, אזי "גם את שלו ימצא"... ויש אחד שאצלו השערים הם ממש תחת רגליו, ויש אחר שהם עמוק יותר, כל אחד כפי עניינו פועל כדי להוציא את אלו השערים הטבועים, ולזכות להיכנס בתוכם...

וכאמור, ג"ן זה התוה"ק, 'עדן' הוא הנוסף לזה, ונעשה ע"י שאדם חזק בלימוד התורה הק', ובעיקר לימוד הלכה.

השבוע היה הילולא של הרה"ק ר' יואל מסאטמאר זי"ע, ועשינו מעמד 'לחיים' לכבוד הצדיק הקדוש, וסיפרנו המעשה שכשהוא היה בגיל עשר, לקחו אביו - ר' חנניא יו"ט ליפא [חיבר ספר 'קדושת יו"ט'] לאספה שעשו כל גדולי הדור [כי כן צורך הענין שמתאספים הרבנים לדון בענייני השעה], והיה שם הגאון מחוסט בעל ערוגת הבושם, ואביו של הרבי מסאטמאר אמר להגאון מחוסט שיבחן את בנו יואלי"ש... [כן הוא שם חיבה ל'יואל'].

הרב מחוסט חשב תחילה שמדובר באיזו מסכת במשניות, אך אמר לו אביו של הילד יואלי"ש: "תבחנו אותו על כל שו"ע חו"מ עם הנו"כ!"... [מה שמכונה בדברי רבינו "שו"ע הגדולים" היינו עם הש"ך והט"ז וכו'].

השתומם הרב מחוסט על הנשמע, והחל לבחון את הנער, ולא היה יכול להסתיר את התפעלותו, איך

ילד כ״כ צעיר יהיה בקי בחו״מ המלא בהלכות נזקין וכו׳, וענה ואמר לו אביו של הרבי מסאטמאר: **״אל יהי פלא בעיניכם אם הייתם רואים איך הילד אומר בכל יום את ברכות התורה - שאומרים ׳והערב נא ה׳ אלקינו את דברי תורתך בפינו׳ וכו׳ ׳כולנו ידעי שמך׳ - שבזה מבקשים שנזכה להכיר את הקב״ה ע״י הלימוד, וכן ברכת אהבה רבה - אהבת עולם, שמבקשים ׳והאר עינינו בתורתך׳ וכו׳, אם הייתם רואים באיזו השתוקקות והתעוררות הוא אומר זאת - לא הייתם כ״כ מתפלאים״...**

מה יוצא מהסיפור הזה? מעלת התפילה של ילד צדיק, שזו ההשתוקקות שלו - ללמוד תורה!

וזה הקשר לסעודת שלום־זכר שנוהגין לעשות בשבת שקודם המילה, ואז מנחמים את הילד על התורה שלמד במעי אמו ושכח, והשאלה פשוטה: אם משכיחים ממנו מדוע ללמדו? או שלא ילמדוהו כלל, או שלא ישכיחוהו...

עפ״ד רבינו כאן מונח שפיר, כי זהו כל הלימוד שמלמדים את הילד: היית בגן עדן, למדת את כל התורה כולה, נפתחו לפניך שערי הגן עדן, והנה יצאת לאויר העולם - והשערים האלו נטבעו... ״טָבְעוּ בָאָרֶץ שְׁעָרֶיהָ״... מה עושים? הנחמה היא תתקרב אל הצדיק, ועי״ז תחזור לאלו השערים, הוא יחזיר לך את כל האבדות שלך, ועל כן עושים את הסעודה בשבת דיקא, כי הצדיק נקרא שבת, כי זו עיקר הנחמה.

ולקבל את זה מוכרחים לצית להצדיק, שזהו ״שִׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֶּן לְךָ״, ולהתבטל אליו בביטול גמור, להשליך את כל השכל העצמי; טבע של אדם שאומר ״למה לי להתבטל לפניו? מדוע שאיכנע בפני מאן דהוא?״... אבל באמת, אילולי הביטול הזה - לא יוכל האדם לקבל באמת מהצדיק, והרי הוא כאפרוח שלא נפקחו עיניו... מוכרח הדרכת אמת על כל צעד ושעל, וכמה הוא צריך לאלו ה״שִׁפְטִים וְשֹׁטְרִים״.

וכל זה מיוחד לחודש אלול, שאז צריכים ביותר לקבל את אלו הלימודים הקדושים, ולדעת את אשר לפנינו - חודש נורא ונפלא, שבו אנו יכולים לשלוח תיקונים אל כל חדשי השנה, ואז ביותר מתחזקים באמונת חכמים, ומכינים על הנסיעה הקדושה לרבינו ז״ל, ועל כן רמוז ׳אלול׳ בתוך פסוק זה - ״שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֶּן לְךָ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נֹתֵן לְךָ לִשְׁבָטֶיךָ וְשָׁפְטוּ אֶת הָעָם מִשְׁפַּט צֶדֶק״ יוצא צירוף ׳אֱלוּל׳, כי אז זוכין לקבל את השכל הזה, מהי התקרבות אמיתית לצדיק, ואיך שעל ידו יזכה האדם לגאול את השערים הטבועים בארץ, יעלה אותם, יזכה להיכנס בהם, וחייו יהיו חיי גן עדן בזה העולם, אשרי לו!

הקב״ה יעזור לנו, שנזכה להחדיר לימודים אלו היטב בליבנו. התינוקות יכנסו בבריתו של אברהם אבינו בעתם ובזמנם, ונזכה לנצל באמת את חודש אלול בכל מיני דברים טובים, ועי״ז נכין עצמנו כראוי לר״ה, אל הנסיעה הקדושה לרבינו, ונזכה להיכנס לבנין קלויז מוהרא״ש שיהיה ברוב יפיו ותפארתו, אמן ואמן!

* * *

בוקר שבת קדש

בבוקר שבת קדש פרשת שופטים תשפ"ג, דיבר מו"ר שליט"א דיבורים נוראים ונפלאים בסיפורי מעשיות של רבנו, תחילת מעשה ג' – מחיגר

פתח ואמר מו"ר שליט"א: אנחנו אוחזים בהתחלת המעשה השלישי בסיפורי מעשיות - מעשה מחיגר, וכשמזכירים שם המעשה, מיד 'מצלצל' המעשה האחרון שבסיפו"מ - על שבעת הקבצנים, שאחד מהם היה ג"כ חיגר, ואמנם היה נראה שהוא ללא רגלים, ולא יכול היה לילך, אך באמת היה לו כח נפלא מאד ברגליו, שזה מה שנראה גם במעשה שלפנינו, איך שסוף כל סוף החיגר פעל דברים נפלאים מאד.

מספר רבינו: **מַעֲשֶׂה בְּחָכָם אֶחָד, קֹדֶם מוֹתוֹ קָרָא אֶת בָּנָיו וּמִשְׁפַּחְתּוֹ וְצִוָּה אוֹתָם לְהַשְׁקוֹת אֵילָנוֹת** - אותו החכם מסר צואה לבניו, שיראו תמיד **'להשקות אילנות'**; כי עיקר התכלית בזה העולם, שאדם ירכוש לעצמו תורה, מצוות ומעשים טובים. יש באדם רמ"ח איברים ושס"ה גידים, והם כנגד רמ"ח מצוות עשה ושס"ה מצוות לא תעשה, וכשאדם מקיים כל מצוה ומצוה - בזה מקדש את אותו איבר וגיד שכנגד אותה המצוה [אכן, לא כל המצוות יכולין לקיים בפועל ממש, אך הצדיקים מגלים את הפנימיות של כל מצוה ומצוה, איך שיכולים לקיימה בפנימיותה], וכך זוכה האדם לקדש את עצמו במצוות ה', וכל כולו מלא במצוות, בחינת (במדבר יט, יד) "זֹאת הַתּוֹרָה - אָדָם", האדם מלא בתורה הקדושה, שזה סובב והולך על המקיים מצוותיו יתברך, וכן הזוכה לעסוק בלימוד התורה, בזה רוכש לעצמו רכוש נצחי שיישאר עמו תמיד, ובכך זוכה **'להשקות אילנות'** - היינו אותו בעצמו, כי האדם נמשל לאילן, כמו שקראנו היום בתורה (דברים כ, יט) "כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה", וכמו טבע העץ, כשלא משקים אותו במים הוא נובל ומתייבש, כן

אצל האדם, כשהוא לא משקה עצמו במים - הוא עלול להתייבש ח״ו, ומה הם ה׳מים׳? התורה הקדושה נמשלה למים (תענית ז.), התפילה נמשלה למים (איכה ב, יט), תשובה נמשלה למים (ירושלמי תענית ב, ז), אלו המים הטהורים שמחיים את האדם וגורמים לו שלא יתייבש, חלילה.

וצריכים להנחיל את זה גם לילדים, עוד מגיל קטנותם, לחנך אותם שאלו המים הקדושים שגורמים לאדם חיות ואי-התייבשות, שזה המובן השני ב׳**להשקות אילנות**׳ - להעביר את המסר הזה גם לילדים, להחדיר בהם לימוד התורה, אפילו שלא מבינים - שיגידו את המילים של התורה, לחנך אותם בתפילה - בתמימות ופשיטות, כפי הבנתם, שיבקשו מה׳ יתברך כל מה שהם רוצים כמו שמבקשים מהאבא או מהאמא; כך זוכים לעסוק בהשקאת האילנות העתידים.

דהנה, האדם - בגופו הגשמי - לא נמצא בזה העולם לנצח, וכל אחד בעתו ובזמנו יוצא מזה העולם, וצריכים להשאיר אחריו את צאצאיו ההולכים בדרכו, והתפקיד של כאו״א הוא להשקות את אלו האילנות הקדושים, ועי״ז יישאר לו קיום נצחי.

וזה בכלליות ענין הפצת אור רבינו בעולם, שאדם זוכה ׳**להשקות אילנות**׳ - נשמות ישראל קדושים, לגלות להם את הלימודים של הצדיק האמת, שהוא ״נַחַל נֹבֵעַ מְקוֹר חָכְמָה״ (משלי יח, ד), ובזה זוכים להשקות אותם במים הקדושים של הצדיק, עד שזוכים לקבל חיות כ״כ גדולה שגם הם עוסקים בהשקאת האילנות האחרים.

וזה היה רצונו הקדוש של רבינו ז״ל, וכדאיתא בשיחות הר״ן (סימן רט): אָמַר, שֶׁכָּל הַתּוֹרוֹת וְהַשִּׂיחוֹת שֶׁלּוֹ אֵינָם בִּשְׁבִילֵנוּ לְחוּד, כִּי אִם ״אֶת אֲשֶׁר יֶשְׁנוֹ פֹּה וְאֲשֶׁר אֵינֶנּוּ פֹּה״ (דְּבָרִים כט־יד) (וְעַיֵּן בְּרַשִׁ״י שֶׁפֵּרֵשׁ ״וַאֲשֶׁר אֵינֶנּוּ פֹּה״, וְאַף עִם דּוֹרוֹת הָעֲתִידִים לָבוֹא, וְהָבֵן). וְכַמָּה פְּעָמִים דִּבַּרְנוּ עִמּוֹ מֵעִנְיָן זֶה, וְרָמַז לָנוּ בִּדְבָרָיו לְהוֹדִיעַ לַדּוֹרוֹת הַבָּאִים אֶת כָּל מַעֲשֵׂי ה׳ הַגְּדוֹל שֶׁעָשָׂה עִמָּנוּ. וּפַעַם אֶחָד אָמַר בְּפֵרוּשׁ: גַּם לִבְנֵיכֶם תּוֹדִיעוּ אֶת כָּל הַתּוֹרוֹת

וְהַשִּׂיחוֹת הַנִּפְלָאוֹת וְהַנּוֹרָאוֹת וְהַמַּעֲשִׂיּוֹת וְכַיּוֹצֵא בָּהֶם אֲשֶׁר גִּלָּה לָנוּ. וְאָמַר אָז זֶה הַפָּסוּק בְּהִתְלַהֲבוּת גָּדוֹל כְּגַחֲלֵי אֵשׁ: "וְהוֹדַעְתָּם לְבָנֶיךָ וְלִבְנֵי בָנֶיךָ" (דְּבָרִים ד'). (וְאָמַר בְּזֶה הַלָּשׁוֹן: "אַייֶערֶ קִינְדֶיר זָאלְט אִיר מוּדִיעַ זַיין וָואס דָּא הָאט זִיךְ גִּיטָאן"). וְאָמַר בְּרֶתֶת וְזִיעַ בְּהִתְלַהֲבוּת נוֹרָא: "וְהוֹדַעְתָּם לְבָנֶיךָ וְלִבְנֵי בָנֶיךָ"; כִּי "דּוֹר הֹלֵךְ וְדוֹר בָּא" (קהלת א, ד), וְצָרִיכִים לִמְסוֹר אֶת הַלִּימוּדִים הַקְּדוֹשִׁים הַלָּאָה.

כִּי הַצַּדִּיק נִקְרָא 'בַּעַל הַשָּׂדֶה' (ליקו"מ ח"א סי' סה), שֶׁהוּא הָאַחֲרַאי עַל הָאִילָנוֹת הַגְּדוֹלִים בַּשָּׂדֶה - שֶׁהֵם נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים [וּכְמוּבָא בְּמַעֲשֶׂה י"ג, שֶׁהַצַּדִּיק הוּא הַגַּנַּי הַמְטַפֵּל בְּגַן הַקֹּדֶשׁ שֶׁל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, וְדוֹאֵג לְהַשְׁקוֹתָם בְּמַיִם חַיִּים שֶׁל לִימוּדָיו הַקְּדוֹשִׁים], שֶׁזֶּה סוֹבֵב וְהוֹלֵךְ עַל רַבֵּינוּ הַקָּדוֹשׁ, שֶׁגִּילָה כַּאלּוּ לִימוּד נִפְלָאִים בָּעוֹלָם, שֶׁהֵם הַלִּימוּדִים שֶׁל מְשִׁיחַ צִדְקֵנוּ, שֶׁאוֹתָם יִגְלֶה לְכָל הָעוֹלָם כֻּלּוֹ.

וְאֶת הָאוֹר הַזֶּה זָכִינוּ לְקַבֵּל עַ"י מוֹהֲרַנ"ת זִ"ל, שֶׁהוּא הָיָה הַתַּלְמִיד הַגָּדוֹל שֶׁל רַבֵּינוּ זִ"ל, וְהוּא הֵבִין אֶת זֶה הַיִּטֵּב - שֶׁהָאוֹר שֶׁל רַבֵּינוּ מוֹכְרָח שֶׁיִּשָּׁאֵר בָּעוֹלָם, וְהוֹדוּת לְמוֹהֲרַנ"ת זִ"ל יֵשׁ בְּיָדֵינוּ אֶת כָּל לִימוּדֵי רַבֵּינוּ, וּבִגְלָלוֹ כָּל הַהַשְׁרָאָה הַקְּדוֹשָׁה שֶׁל רַבֵּינוּ, וְכָךְ הוֹלֵךְ בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, שֶׁהַלִּימוּדִים הַקְּדוֹשִׁים מוֹעֲבָרִים מִדּוֹר לְדוֹר, וּכְדֵי לְקַבֵּל אוֹתָם בִּשְׁלֵימוּת - צְרִיכִים לִקְנוֹת אֶת מִדַּת הַבִּיטּוּל, שֶׁאָדָם יְבַטֵּל אֶת עַצְמוֹ וְיִשְׁמַע אֶת דִּבְרֵי הַצַּדִּיק שֶׁבַּדּוֹר, וּבְכָךְ יִזְכֶּה לְקַבֵּל בִּשְׁלֵימוּת אֶת לִימוּדָיו הַקְּדוֹשִׁים.

[שֶׁזֶּה כָּל עִנְיַן פָּרָשַׁת הַשָּׁבוּעַ - "שֹׁפְטִים וְשֹׁטְרִים תִּתֶּן לְךָ בְּכָל שְׁעָרֶיךָ", שֶׁהִיא 'חֲתִיכָה אַחַת שֶׁל אֱמוּנַת חֲכָמִים', וּכְדֵי לִזְכּוֹת לֶאֱמוּנַת חֲכָמִים - צְרִיכִים בִּיטּוּל אֲמִיתִּי; כִּי מוֹכְרָחִים לְקַבֵּל מֵרֵב וְצַדִּיק, וְלֹא יוֹעִיל שֶׁתֵּלֵךְ רַק לְצִיּוֹן הַצַּדִּיק, שֶׁאֲמָנָם זוֹ מַעֲלָה גְּדוֹלָה מְאֹד, וּכְדִבְרֵי רַבֵּינוּ (ספהמ"ד, אות צדיק, סעף קעג): ע"י הַשְׁתַּטְּחוּת עַל קִבְרֵי הַצַּדִּיקִים, הַקב"ה עוֹשֶׂה לוֹ טוֹבוֹת, אַע"פ שֶׁאֵינוֹ רָאוּי לָכֶךְ; וּבְוַדַּאי זוֹ זְכוּת עֲצוּמָה לִהְיוֹת בְּקֶבֶר שֶׁל צַדִּיק, אֲבָל הַשְּׁלֵימוּת הִיא שֶׁאָדָם זוֹכֶה

ג״כ לבטל את עצמו ולקרב את עצמו אל זה הצדיק המגלה את הלימודים הקדושים והעצות היקרות הללו, והוא זה שמשקה אילנות ישראל - נשמות עמך בית ישראל].

ועל כן, אשרי הזוכה לעסוק בהפצת אור רבינו - כל אחד כפי עניינו, ובזה זוכה **'להשקות אילנות'**, שהוא המובן השלישי בזה - תחילה לאדם בעצמו, אח״כ לבני ביתו, ואח״כ לשאר אנשי העולם. וצריך לדעת, שעדיין יש כאלו שלא זכו לדעת מרבינו, יש החושבים שכבר כולם יודעים וכו', ותמהים ״וכי כדור העולם הוא כ״כ ענק שעוד לא הגיע ספרי רבינו לכל פינה?״... אבל באמת - כן הוא, שעדיין יש רבים שאינם מודעים כלל לרבינו ז״ל, והתפקיד הקדוש שלנו הוא **'להשקות אילנות'** ישראל קדושים בלימודי הצדיקים.

ממשיך רבינו בדברי החכם הנ״ל בצוואתו: **גַּם יֵשׁ לָכֶם רְשׁוּת לַעֲסֹק בִּשְׂאָר פַּרְנָסוֹת** - כי אדם מוכרח לפרנס את אנשי ביתו, וצריך שיהיה לאדם איזו פרנסה שעוסק בה, **אֲבָל בָּזֶה תִּשְׁתַּדְּלוּ, לְהַשְׁקוֹת אִילָנוֹת** - דהיינו זאת אל תשכחו, ותשתדלו בזה: **'להשקות אילנות'**; אמנם אתה טרוד בכלכלת הבית, אבל תכניס בתוך ה״סדר יום״ שלך גם **השקאת האילנות**, תעסוק בזה כפי בחינתך, ואל תזניח את זה.

ממשיך רבינו לספר: **אַחַר־כָּךְ נִפְטַר הֶחָכָם וְהִנִּיחַ בָּנִים. וְהָיָה לוֹ בֵּן אֶחָד שֶׁלֹּא הָיָה יָכוֹל לֵילֵךְ, וְהָיָה יָכוֹל לַעֲמֹד, רַק שֶׁלֹּא הָיָה יָכוֹל לֵילֵךְ** - כי אלו ב' בחינות: **'עמידה' ו'הליכה'**; 'עמידה' היינו שאדם צריך 'לעמוד' - התעוררת בבוקר, תקום! צא מהמטה! זה הדבר הראשון... אח״כ מגיע שלב של 'הליכה' - שאדם הולך לעסקיו, וממלא את היום שלו בדברים טובים, הן ברוחניות והן בגשמיות. הנה קמת בבוקר, יום חדש, קיבלת מתנה מהקב״ה - **'יום'**, ועליך לילך ולמלאות אותו בדברים טובים, בעשיה ברוכה, הן ברוחניות - מתפלל, לומד, עושה צדקה וחסד, והן בגשמיות - עוסק בפרנסתו, אוכל, ושאר צרכי הגוף שישנם, אבל הוא יוצא ממיטתו וממלא את

יומו, ואינו שוכב במיטה ואומר מתוך יאוש: "עוד יום?"... תחיה את עצמך עם המתנה שקיבלת - יום חדש בזה העולם!

והנה, אצל מלאכים יש רק את הבחינה הראשונה של 'עמידה', ואין אצלם ענין של 'הליכה', וכמו שכתוב בהפטרת שבת חנוכה (זכריה ג, ז) "וְנָתַתִּי לְךָ מַהֲלְכִים בֵּין הָעֹמְדִים הָאֵלֶּה" - 'העומדים' היינו מלאכים, כי מלאך נברא בשביל שליחת מסוימת, והוא עומד בתפקידו הקדוש, ואין לו ענין של 'הליכה' והתקדמות.

משא"כ אצל בר ישראל, יהודי קדוש, יש לו ג"כ 'הליכה', הוא הולך ומתקדם, ויכול לעלות מדרגה לדרגה; למלאך את בשר ודם, אין לו ניסיונות שיגביהו ויעלו אותו, אלא הוא נשאר בקדושתו, ועושה שליחותו, אבל יהודי הוא 'הולך' - מתקדם בכל פעם הלאה, ואין זה סותר לכך שבאמצע התקדמותו יש נפילות וירידות, כי זה חלק מההתקדמות!

ידוע שיש את המכשיר שעליו רואים את פעימות לב האדם, ואם מתבוננים בזה רואים דבר נפלא: כל עוד הלב פועם - הצג מראה את הפסים עולים ויורדים, ואדרבה, ככל שהעליות והירידות הן יותר גבוהות - כן הלב עובד יותר טוב, וכשאדם מסתלק ל"ע, רואים פס אחד ארוך וישר על המסך...

לימוד נורא טמון בזה: כשאדם עובר עליות וירידות, זה מראה שהוא חי! הלב שלו פועם! ואדרבה, זה חלק מההתקדמות והעליה שלך! משא"כ כשהכל שווה - זה מראה על ההפך...

על כן, אשרי אדם המחזיק מעמד בעת נפילה, והוא לא נופל בדעתו ומתייאש, אלא הוא מחזק את עצמו בכל מה שיוכל כדי לעמוד חזק על עמדו, וזה נקרא שהוא 'מהלך', ולא רק 'עומד'.

ברם, אותו הבן של החכם עדיין לא זכה לזה, והוא היה יכול רק לעמוד, ולא לילך, ומספר רבינו: **וְהָיוּ אֶחָיו נוֹתְנִים לוֹ סִפּוּק דֵּי פַּרְנָסָתוֹ** - שזו מצוה גדולה מאד, וחסד נפלא הוא,

שכשרואים אילו אחים שיש אח אחד שנמצא בעת דוחק, עוזרים לו ומסייעים בידו במה שיכולים, וזכות רבה היא.

וְהִנֵּה, הֵם הָיוּ מַסְפִּיקִים אוֹתוֹ כָּל־כָּךְ עַד שֶׁנִּשְׁאַר לוֹ - כי לא נתנו לו בדיוק כפי צרכו, אלא העניקו לו בשפע, וכך נשאר לו בכל פעם יותר ממה שהיה צריך. **וְהָיָה אוֹתוֹ הַבֵּן (שֶׁלֹּא הָיָה יָכוֹל לֵילֵךְ) מְקַבֵּץ עַל־יָד עַל־יָד מִמַּה שֶׁנִּשְׁאַר לוֹ מִפַּרְנָסָתוֹ עַד שֶׁקִּבֵּץ סַךְ מְסָיָם, וְיָשַׁב עַצְמוֹ: לָמָּה לִי לְקַבֵּל הַסְפָּקָה מֵהֶם? טוֹב שֶׁאַתְחִיל לַעֲשׂוֹת אֵיזֶה מַשָּׂא וּמַתָּן. וְאַף שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לֵילֵךְ, יָעַץ בְּדַעְתּוֹ לִשְׂכֹּר לוֹ עֲגָלָה וְנָאֶמָן וּבַעַל־עֲגָלָה, וְיִסַּע עִמָּהֶם לְלַיְפְּסִיק [עִיר], וְיוּכַל לַעֲשׂוֹת הַמַּשָּׂא וּמַתָּן, אַף שֶׁאֵינוֹ יָכוֹל לֵילֵךְ** - וזה מראה על אדם חכם, שהוא מתעורר ואומר "למה לי להיות תלוי באחרים? אלך ואנסה להסתדר בכוחות עצמי!"...

וזאת רואים לפעמים אצל בני אדם, שמחפשים שירחמו עליהם... יסייעו להם ויתנו להם וכו', אבל מדוע שתסמוך על אחרים ותחכה שירחמו עליך במקום שתרחם אתה על עצמך? תתחיל לעשות אתה בעצמך משהו בשבילך!

ובדברי רבינו כאן רואים דבר נפלא, שאותו בן לא היה יכול לילך, דהיינו שהיתה לו מוגבלות מסוימת, אך אעפ"כ הוא לא התפעל מזה, זה לא גרם לו לחשוב להישאר באותו המצב, אלא הוא יעץ בדעתו באילו דרכים יוכל הוא להסתדר בכוחות עצמו - על אף מוגבלותו [ואכן נראה בהמשך דברי רבינו, איך שהוא הצליח מאד מאד].

וזה לימוד לכל אחד ואחד, שידע שטמונים בו כוחות נפלאים מאד, ומה שהוא יכול לעשות - שום אדם בעולם לא יכול לעשות! כל אחד יש בו נקודה מיוחדת שאין באף אדם אחר, והתפקיד של האדם הוא להוציא את הכוחות שיש לו מן הכח אל הפועל!

וזו כל הבעיה שיש אצל בני אדם, שהם אינם מודעים לכוחותיהם, וכדברי רבינו ב"שיר נעים" (הנדפס בתחילת ליקו"מ): **"ואל תהיה כפיל הגדול וכגמל, אפילו כשמושכהו**

בחטמו העכבר לא יבעט בו, וכל זה מחמת שטות, שאין יודע מכוחו"; וכשאדם זוכה לדעת את הלימוד הזה, שיש לו כוחות בלתי מוגבלויות, ואת הנקודה הפרטית שלו יכול רק הוא להוציא מן הכח אל הפועל, אזי הוא לא מקנא באף אחד, הוא לא מסתכל "אבל ההוא יותר מוצלח, ההוא יותר חכם, ההוא יותר טוב ממני", כי הוא יודע היטב שיש לו את הנקודה השייכת רק אליו, ורק הוא יכול להאירה בעולם, ואשרי הזוכה להכניס בעצמו את הידיעה הנפלאה הזאת!

הקב"ה יעזור, שנזכה להיות מקורבים לצדיקים אמיתיים, להכניס בעצמו את הלימודים שלהם, וכך נזכה לחיים טובים ומאושרים בזה העולם, אמן ואמן.

* * *

רַבִּי נָתָן הִתְבַּטֵּא פַּעַם:
'בְּעֵת שֶׁיּוֹלִיכוּ אוֹתִי עִם הַמִּטָּה אַחַר הִסְתַּלְּקוּתִי,
אֲבַקֵּשׁ שֶׁתֹּאמְרוּ:
פֹּה מוֹלִיכִים אָדָם שֶׁחִדְּשִׁים אֶת סִפּוּרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת!'

בסייעתא דשמיא החלק הראשון
של ספר "סיפורי מעשיות" עם פירוש "בתוך הנחל" [על מעשיות א' וב']
התקבל באהדה ובשמחה רבה
והיתה הפצה גדולה הן בארץ והן בחו"ל,
ואזלו למעלה מ2,000 ספרים!

בימים אלה עובדים בס"ד על הכנת החלק הבא, שיכלול את מעשיות ג' עד ח'

ביכולתך לקחת חלק!
לפרטים: 058-456-3404
דוא"ל: s0584563404@gmail.com